

А. Стидовски. Тѣ отказаха сега съвършено. Чорбаджийтъ каза тогази:— гиди хайгони ще криете, я ги прострете на земята и имъ опашете по-нѣкоя сопа да станатъ мѣсата имъ на ремани, че да видимъ нещѣтъ ли каза.— Циганитѣ простнаха младежитѣ единъ подиръ други и захванаха да ги биятъ. Тогава младежитѣ казаха:— имаше да се говори такова нѣщо, но ний не помнимъ добръ, нито отъ съдържанieto на писмото, нито отъ думитѣ, които ни се говориха.— Я кажете колко бѣхте събрани попята чорбаджийтъ.— Тѣ зарѣдиха всичкитѣ които бѣха на събранието, по име и ги исказаха. Върбанчо Георгиевъ, обърнатъ къмъ събранитъ, почна да говори:— оставете тѣзи работа, съ думи нищо не става. Момчета че пакъ като момчета, поговорили си нѣщо, пъкъ не сж го сторили я! Оставете ги да си глѣдатъ работата. Щое туй толкози трошение и мачкание. Ехъ! ако е рѣкаль Господъ не можемъ му развърна. Младитѣ спечелиха Екзархията, може и туй пакъ тѣхъ да чаква, Оставете ги свободни.— Утрѣ като стане нѣкой поменъ въ селото, азъ не щж на мое време да кажатъ комшиитѣ, клѣта му дѣна на такъвъ чорбаджий,— каза дѣдо Гиню. Х. Николчовъ и З. Кановичъ веднага казаха:— за двама души нѣма да изгори цѣло село, по-добръ двама да изгорятъ.— Тѣй най-добръ ще стани,— потвърдиха: В. Митювъ, Х. Вавата и попъ Стефанъ,— утрѣ да пержчае на заптиетата, да ги изполуватъ, кога сж въ кжщи, или въ джогенъ, и да ги извържатъ; но да се пазятъ заптиетата, защото и двамината имали револвери въ тѣхъ си.— Ами туй, дѣто го казаха момчетата снощи, дали може уби чилияка? попита дядо Стоянъ.— Тайната ли полиция? каза Николчовъ,— Хъхъ е то, като пушка ли е, като каква вѣра ши да е?— Ясакчийтъ имъ излени Х. Николчовъ— Абе пъкъ азъ та ся чу-